

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/86/2021
Identifikačné číslo spisu:	6118292286
Dátum vydania rozhodnutia:	29.03.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Halušková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:6118292286.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Kolcuna, PhD. a členiek senátu JUDr. Jany Bajánkovej a JUDr. Jany Haluškovej, v spore žalobcu CARMEL Auto, s.r.o., Žilina, Na stanicu 22, IČO: 36 762 059, zastúpeného Vojčák & Partners, s.r.o., Košice, Rázusova 13, IČO: 36 866 563, proti žalovanému G. E., narodenému XX.XX.XXXX, J., o zaplatenie 1.941,66 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Ružomberok pod sp. zn. 11Cpr/1/2019, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 28. januára 2021 sp. zn. 10CoPr/6/2020 takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalovanému voči žalobcovi n e p r i z n á v a náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Ružomberok (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 27. augusta 2019 sp. zn. 11Cpr/1/2019 čiastočne vyhovel žalobe a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 1.197 eur spoločne s úrokom z omeškania 5 % ročne z tejto sumy od 24.05.2017 do zaplatenia (I. výrok). Vychádzal z Dohody o sporných nárokoch uzatvorenej podľa § 32 Zákonníka práce medzi žalobcom ako zamestnávateľom a žalovaným ako zamestnancom dňa 13.01.2017, v ktorej žalovaný zamestnanec uznal pohľadávku žalobcu na náhradu škody čo do dôvodu a výšky s tým, že škodu 1.317 eur zaplatí do 16.10.2017. Okresný súd v tejto časti rozhodol v prospech žalobcu, ktorému priznal aj uplatnený úrok z omeškania 5 % z dlžnej sumy od 24.05.2017.

1.1. V prevyšujúcej časti okresný súd II. výrokom žalobu zamietol. Išlo o dva dielčie nároky, a to o náhradu za nezotrvanie zamestnanca u zamestnávateľa vo výške 661,26 eur a o vrátenie náhrady za 2 a pol dňa dovolenky vo výške 83,40 eur. Ohľadne prvého z nich okresný súd konštatoval, že hoci si strany v súlade s § 62 ods. 8 Zákonníka práce (ďalej len „ZP“) dohodli pre prípad nezotrvania zamestnanca u zamestnávateľa počas výpovednej doby peňažnú náhradu v sume zodpovedajúcej súčinu priemerného mesačného zárobku zamestnanca a dĺžky výpovednej doby, žalobca nepreukázal, že žalovaný počas plynutia výpovednej doby u neho nezotrval. Okrem toho žalobca nepreukázal ani výšku nároku, keď zo žiadnych listinných dôkazov nevyplýval výpočet tohto nároku. Vo vzťahu k druhému so zamietnutých čiastkových nárokov okresný súd konštatoval neunesenie dôkazného bremena; t. j.

nepreukázanie čerpania dovolenky žalovaným nad rámec jeho nároku v zmysle § 100 a nasl. ZP, vyplatenie požadovanej náhrady a ani dôvod jej krátenia.

1.2. O náhrade trov konania súd prvej inštalácie s poukazom na § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) v III. výroku rozhodol tak, že žalobcovi voči žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 23,28 %, ktorú je žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi v lehote určenej v uznesení, ktorým bude rozhodnuté o výške trov.

2. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 28. januára 2021 sp. zn. 10CoPr/6/2020 potvrdil rozsudok okresného súdu vo výroku II. o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a vo výroku III. o náhrade trov prvoinštančného konania. Výslovil, že rozsudok okresného súdu zostáva nedotknutý vo výroku I. o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi istinu 1.197 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.197 eur od 24.05.2017 do zaplattenia. Rozhodol, že strany nemajú nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

2.1. Za nezodpovedajúcu priebehu sporu/konania a čiastočne až účelovú označil odvolací súd odvoláciu námietku žalobcu, v zmysle ktorej nemal dôvod uvádzať ďalšie skutočnosti a označovať dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, keďže ho okresný súd nepoučil o následkoch sudcovskej koncentrácie konania v zmysle § 167 ods. 3 CSP. Odvolací súd vysvetlil, že podmienkou postupu podľa označenej právnej normy je to, že žalovaný na žalobu po jej doručení reaguje a protistranou uplatňovaný nárok v celom rozsahu neuzná. Uviedol, že vzhľadom na (úplnú) pasivitu žalovaného v konaní, ktorý sa ani nevyjadril k žalobe, nebolo objektívne/logicky možné takéto „neexistujúce vyjadrenie“ zaslať žalobcovi na vyjadrenie a v danej súvislosti ho poučiť o sudcovskej koncentrácii konania v zmysle dotknutého ustanovenia CSP.

2.2. Vo vzťahu k argumentácii žalobcu, že na priznanie ním uplatňovaných nárokov postačovala pasivita žalovaného odvolací súd, po odkaze na záver súdu prvej inštalácie o tom, že konajúci súd nie je oprávnený žalobcu vyzývať na doplnenie tvrdení alebo dôkazov, uviedol, že tvrdenia žalobcu nenamietané žalovanou stranou môžu viesť k vyhovneniu žalobe len vtedy, ak korešpondujú s podmienkami definovanými v určujúcej hmotnoprávnej norme. Iba pasivita protistrany (v podobe zanedbania povinnosti poprieť tvrdenia žalobcu) nemôže mať za následok priznanie akéhokoľvek (riadne netvrdeného a nepreukázaného) uplatneného nároku, čo konštatoval i Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. I. ÚS 246/2019 zo dňa 11.06.2019.

2.3. Odvolací súd doplnil, že procesné pravidlo o nepopretých skutkových tvrdeniach je prioritne inštitútom vlastným pre štandardné sporové konanie. V súdenom prípade však ide o spor s ochranou slabšej strany (§ 290 a nasl. CSP; konkrétne o individuálny pracovnoprávny spor - § 316 až § 323 CSP), kde protektívny prístup súdu explicitne nachádza svoj legitímny základ v čl. 6 Základných princípov CSP. V jeho zmysle majú strany sporu v konaní rovnaké postavenie okrem prípadu, ak povaha prejednávanej veci vyžaduje zvýšenú ochranu strany sporu s cieľom vyvažovať prirodzene nerovnovážne postavenie strán sporu; takéto nerovnovážne postavenie strán je nepochybne dané i v súdnej veci. Aj z daného pohľadu podľa odvolacieho súdu okresný súd postupoval primerane, keď nevychádzal len z aplikácie procesnej domnienky/fikcie.

2.4. Odvolacie tvrdenie, že na pojednávaní dňa 27.08.2019 bol žalobca spôsobilý preukázať dôvodnosť (i výšku) zamietnutých čiastkových nárokov, čo mu však okresný súd nevykonaním dokazovania zmaril, podľa zistenia odvolacieho súdu odporuje priebehu pojednávania. Zo zápisnice o pojednávaní totiž vyplýva, že právny zástupca žalobcu uviedol, že „v krátkej dobe zabezpečí listinné dôkazy od zamestnávateľa“. Je teda zrejmé, že nemal k dispozícii žiadne (listinné) dôkazy, ktoré by okresný súd bezdôvodne (slovami odvolateľa až arbitrálne) odmietol vykonať.

2.4.1. Odvolací súd zistil, že žalobca vo vzťahu k obom zamietnutým čiastkovým nárokom na uvedenom pojednávaní predložil len písomnosť prezentovanú ako mzdový list. Už okresný súd zodpovedajúco obsahu a (hlavne) forme predmetnej písomnosti/listiny konštatoval, že ide len „o nejaký počítačový výtláčok“. Odvolací súd uviedol, že „dotknutý počítačový výstup nie je listinou s relevantnou preukaznou silou, keďže neobsahuje akékoľvek - predovšetkým - formálne znaky (napríklad pečiatku žalobcu, podpis príslušnej osoby atď.), ktoré by odôvodňovali záver, že ide o riadny doklad/potvrdenie vystavený zamestnávateľom, resp. na to oprávneným jeho zamestnancom. Je pritom nepochybné, že všetky podklady pre vyhotovenie náležitého účtovného podkladu mal plne k dispozícii žalobca/zamestnávateľ a (minimálne) od podania žaloby mal i dostatočný časový priestor na jeho

predloženie konajúcemu súdu. Nadväzne, keďže nebola (relevantným spôsobom) preukázaná absencia, resp. nezotrvanie žalovaného u zamestnávateľa (žalobcu) počas výpovednej doby a (navyše) ani výška uplatňovaného čiastkového nároku, opodstatnene okresný súd vo vzťahu k dotknutému nároku ustálil neunesenie dôkazného bremena žalobcom.“

2.4.2. Vo vzťahu k vráteniu náhrady za dovolenku odvolací súd konštatoval, že žalobca okrem dôkazného bremena neunesol ani bremeno konkrétnych skutkových tvrdení. Ohľadne tohto nároku v žalobe nie sú uvedené absolútne žiadne jedinečné (vlastné len danému tvrdenému nároku) skutkové okolnosti. Ako by pri rešpektovaní povinnosti tvrdenia malo vyzerat' vymedzenie tohto nároku prezentuje samotný žalobca v odvolaní; v danom štádiu ale podľa odvolacieho súdu ide o neprípustné nové skutkové tvrdenia (prostriedky procesného útoku), ktoré žalobca neuplatnil v konaní pred súdom prvej inštancie, preto podľa § 366 CSP nie je možné na ne prihliadať.

2.5. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP. Uviedol, že odvolateľ nebol v tomto štádiu konania úspešný, žalovanému žiadne trovy konania v súvislosti odvolacím prieskumom nevznikli (§ 251 CSP).

3. Proti výroku rozsudku odvolacieho súdu o potvrdení rozsudku okresného súdu v časti o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a potvrdení výroku o náhrade trov prvoinštančného konania, ako aj proti výroku o náhrade trov odvolacieho konania podal žalobca dovolanie tvrdiac existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP. Po opise doterajšieho priebehu konania a citácii odsekov 13. až 16. rozsudku odvolacieho súdu žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) zotrval na tvrdeniach, že nebol poučený o následkoch sudcovskej koncentrácie konania tak, ako predpokladá § 167 ods. 3 CSP, preto nemal dôvod uvádzať ďalšie skutočnosti a označovať dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Žalovaným žiadnym spôsobom nepopreté tvrdenia žalobcu možno považovať za nesporné. Neospravedlnené nenastúpenie zamestnanca do práce nemôže požívať zákonnú ochranu ani v sporoch s ochranou slabšej strany. Skutočnosť, že žalovaný nenastúpil do práce počas plynutia výpovednej doby aj skutočnosť, že v januári 2017 čerpal dovolenku v trvaní 1 deň a vo februári 2017 v trvaní 3 dni, hoci mal nárok na riadnu dovolenku za rok 2017 trvaní 1,5 dňa vyplýva zo mzdového listu za rok 2017 predloženého na pojednávaní dňa 27.08.2019. Súd prvej inštancie v rozpore s § 153 ods. 2 CSP žalobcovi neumožnil preukázať na pojednávaní výšku uplatnených nárokov. Výpočet náhrady za dovolenku a náhrady za nezotrvanie u zamestnávateľa počas plynutia výpovednej doby bol obsiahnutý aj v odvolaní. Mzdový list je vytvorený softvérom používaným žalobcom, obsahuje označenie žalobcu aj žalovaného, ktorý ho nespochybnil. Dovolateľ napokon odvolaciemu súdu vytkol, že v rovnakých, resp. obdobných prípadoch nepostupuje rovnakým spôsobom. V spore o náhradu mzdy vedenom Okresným súdom Ružomberok pod sp. zn. 2Cpr/5/2018 a pred Krajským súdom v Žiline pod sp. zn. 6CoPr/3/2020 žalobkyňa predložila na preukázanie svojho nároku na náhradu mzdy taký istý mzdový list, čo bolo súdmi plne akceptované.

4. Žalovaný sa k dovolaniu nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP; ďalej aj „najvyšší súd“ príp. „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP) skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania.

6. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie a na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

7. Dovolateľ, vychádzajúc z obsahu jeho dovolania (§ 124 CSP), namieta vady v procese dokazovania.

7.1. Dokazovanie je časť civilného súdneho konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). V dokazovaní sa súd obmedzuje len na zisťovanie skutkových poznatkov (poznatkov o skutkových okolnostiach, ktoré zakladajú a odôvodňujú prejednávany nárok). Posúdenie návrhov na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 185 ods. 1 CSP), a nie strán sporu.

7.2. Hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Aktuálna procesná právna úprava vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, majúcej základ v ústavnom princípe nezávislosti súdov. Táto zásada, vyplývajúca z čl. 15 základných princípov Civilného sporového poriadku, normatívne rozvinutá v § 191 ods. 1 CSP znamená, že záver, ktorý si sudca z vykonaných dôkazov urobí, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Postup sudcu ale neznamená, že sudca nie je viazaný ústavnými princípmi predvídateľnosti a zákonnosti rozhodnutia. Naopak, konečné meritórne rozhodnutie musí vykazovať logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania (v podrobnostiach pozri Števec, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 1540 s., str. 729).

7.3. V súlade s judikatúrou ústavného súdu najvyšší súd ustálil svoju judikatúru (napr. rozhodnutia sp. zn. 4Cdo/100/2018, 5Cdo/202/2018, 5Cdo/138/2018) tak, že procesnému právu strany sporu navrhovať dôkazy zodpovedá povinnosť súdu nielen o vznesených návrhoch (a dôkazoch) rozhodnúť, ale tiež, pokiaľ im nevyhoví, vo svojom rozhodnutí odôvodniť, z akých dôvodov tak neurobil. Nevyhovenie dôkaznému návrhu strany sporu možno založiť len tromi dôvodmi. Prvým je argument, podľa ktorého tvrdená skutočnosť, ku ktorej overeniu alebo vyvráteniu je navrhnutý dôkaz, je bez relevantnej súvislosti s predmetom konania; ďalším je argument, podľa ktorého dôkaz neoverí/nevyvráti tvrdenú skutočnosť, čiže vo väzbe na toto tvrdenie nedisponuje vypovedacou potenciou. Tretím je nadbytočnosť dôkazu, t. j. argument, podľa ktorého určité tvrdenie, ku ktorého overeniu alebo vyvráteniu je dôkaz navrhovaný, bolo už doterajším konaním bez dôvodných pochybností overené alebo vyvrátené. Ak tieto dôvody zistené neboli, súd postupuje v rozpore s čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ktoré garantujú pre stranu sporu ústavné právo na spravodlivý proces, čiže táto dôkazná vada (tzv. opomenuté dôkazy) takmer vždy založí nielen nepreskúmateľnosť vydaného rozhodnutia pre nedostatok dôvodov, ale súčasne tiež jeho protiústavnosť.

8. Zároveň je nutné pripomenúť, že strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas (§ 153 ods. 1 veta prvá CSP), resp. najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí (§ 154 CSP). Podľa § 149 Civilného sporového poriadku prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky. Ustanovenia § 153 a § 154 CSP sú prejavom zásady koncentrácie konania (sudcovej - vhodnej aj zákonnej - nutnej), ktorou sa spravuje civilné sporové konanie. Táto zásada znamená, že strany sporu nie sú oprávnené vykonať niektoré procesné úkony kedykoľvek, ale iba v určitom štádiu konania. Ak procesný úkon strany podliehajúci koncentrácii konania nie je urobený včas, za zákonom určených podmienok nespôsobuje procesnoprávne účinky. Na uvedené nadväzuje právna úprava odvolacieho konania, keď v zmysle § 366 písm. d) CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (prípady uvedené v § 366 písm. a/ - c/ CSP sa na prejednanú vec nevzťahujú).

9. Dovolací súd (ktorého prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdov nižších inštancií v procese jeho zisťovania - porov. I. ÚS 6/2018) z obsahu spisu nezistil pochybenie okresného súdu pri vykonávaní dokazovania ani pochybenie odvolacieho súdu pri rozhodovaní o odvolaní žalobcu tým, že odvolací súd nevykonával dokazovanie

(resp. nezrušil rozsudok okresného súdu a vec mu nevrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie).

10. Súd nižších inštancií rozhodli o čiastočnom zamietnutí žaloby pre neunesenie dôkazného bremena žalobcom. Zdôvodnili, že žalobca vo vzťahu k náhrade za dovolenku neposkytol konkrétne skutkové tvrdenia ani dôkazy preukazujúce jeho nárok a vo vzťahu k náhrade za nezotrvanie zamestnanca u zamestnávateľa nebola preukázaná absencia (nezotrvanie zamestnanca u zamestnávateľa) počas výpovednej doby; ani v prípade jedného čiastkového nároku nebola preukázaná ani jeho výška. Ako už uviedol odvolací súd, v priamom rozpore s priebehom pojednávania konaného dňa 27.08.2019 na súde prvej inštancie je tvrdenie žalobcu, že bol spôsobilý preukázať výšku aj dôvodnosť uvedených nárokov, resp. že mu súd prvej inštancie neumožnil tieto nároky preukázať, ako tvrdí v dovolaní. Zo zápisnice o pojednávaní zo dňa 27.08.2019 žurnalizovanej na č. l. 103 súdneho spisu vyplýva, okresný súd postupom podľa § 181 ods. 2 CSP určil, že preukázaný je nárok na zaplatenie 1.197 eur, ďalšie uplatnené nároky preukázané nie sú, nakoľko vo vzťahu k nim neboli na podporu skutkových tvrdení predložené žiadne listinné dôkazy. Právny zástupca žalobcu následne uviedol, že predkladá mzdový list žalovaného za r. 2017 a po konštatovaní okresného súdu, že nejde o potvrdenie zamestnávateľa, ale zrejme len o nejaký počítačový výťah nepreukazujúci uplatňované nároky a ak by aj mzdový list preukazoval hrubú mzdu za určité obdobie, nie je povinnosťou súdu zisťovať výšku nárokov, právny zástupca žalobcu uviedol, že v krátkej dobe zabezpečia listinné dôkazy od zamestnávateľa. Okresný súd oznámil, že návrh na ďalšie dokazovanie predložením listinných dôkazov na preukázanie v žalobe uvádzaných skutkových tvrdení nepovažuje za hospodárny a tieto dôkazy nevykoná, nakoľko by to vyžadovalo odročenie pojednávania a nebol preukázaný žiadny dôvod, prečo žalobca tieto dôkazy nepredložil včas. K náhrade za dovolenku právny zástupca žalobcu, bez predloženia relevantného dokladu, uviedol, že bola vypočítaná za predchádzajúce kvartálne obdobie sčítaním hrubej mzdy, vydelením počtu odpracovaných hodín a vynásobením koeficientom 172. Z uvedeného priebehu pojednávania je zjavné, že súd prvej inštancie bol na uvedenom pojednávaní pripravený dôkazy na preukázanie výšky jednotlivých čiastkových nárokov vykonať, žalobca reprezentovaný právnym zástupcom neuviedol presný výpočet výšky žalovaných nárokov (uviedol iba všeobecný vzorec výpočtu bez dosadenia presných súm napr. hrubej mzdy, odpracovaných hodín) a tieto dôkazy na pojednávaní nemal k dispozícii. Okresný súd nepochybil, keď na tieto prostriedky procesného útoku žalobcu neprihliadol, lebo by to vyžadovalo odročenie pojednávania, preto ustanovenie § 153 ods. 2 CSP neporušil, naopak, postupoval v súlade s jeho dikciou. Odvolací súd zas aplikujúc § 366 CSP nemohol na žalobcom produkované novoty v odvolacom konaní prihliadať, keďže žalobca v odvolacom konaní prednesené prostriedky procesného útoku mal a mohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Odvolací súd striktne aplikoval procesnú právnu úpravu týkajúcu sa dokazovania a koncentrácie konania (ktorej prijatím zákonodarcu sledoval posilnenie hospodárnosti konania spočívajúce v jeho nepredlžovaní neustálym predkladaním ďalších dôkazov). Kľúčovým v tomto smere je zistenie odvolacieho súdu, že dovolateľ netvrdil ani nepreukázal, že by relevantné listinné dôkazy nemohol bez svojej viny uplatniť už v konaní pred súdom prvej inštancie.

11. Sporové konanie je konaním kontradiktórnym, preto strana sporu, ktorá z určitej skutočnosti vyvodzuje právne následky, musí pre svoj úspech v spore tvrdiť skutočnosti a k tvrdeným skutočnostiam predložiť alebo označiť dôkazné prostriedky. Súd nižších inštancií sa dostatočne jasne a vecne správne vysporiadali s procesnou nečinnosťou žalovaného v spore, najmä keď ide o individuálny pracovnoprávny spor s ochranou slabšej strany - zamestnanca. Aj tu platí, že „....strana sporu je povinná tvrdiť skutočnosti, ktoré sú na základe hmotného práva spôsobilé privodiť jej úspech v spore. Bremeno tvrdenia je pritom v korelácii s bremenom popretia tvrdení protistrany (ŠTEVČEK, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 569). Ako už bolo uvedené zhora, žalobca vo vzťahu k náhrade za nezotrvanie zamestnanca u zamestnávateľa a k náhrade za dovolenku neunesol dôkazné bremeno. Dovolací súd v jednotlivostiach prejednávaneho sporu nezistil dôvod odchýliť sa od záverov konštatovaných Ústavným súdom Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. I. ÚS 246/2019 zo dňa 11. júna 2019, na ktoré poukázal aj odvolací súd a v zmysle ktorých pasivita protistrany nemôže mať za následok (aplikáciou § 151 ods. 1 a 2 CSP) povinnosť všeobecného súdu priznať akýkoľvek uplatnený nárok.

12. Uvedené závery nemôže zvrátiť ani dovolateľova argumentácia, že nebol poučený o následkoch sudcovskej koncentrácie konania. Dovolací súd sa stotožňuje s odvolacím súdom, že ustanovenie § 167 ods. 3 poslednej vety CSP, na ktoré dovolateľ poukazuje, treba vykladať v kontexte celého § 167 CSP, ktoré zákonodarca nazval Doručenie žaloby a vyjadrení. Odsek 3 tohto ustanovenia ukladá súdu prvej inštancie povinnosť doručiť žalobcovi vyjadrenie žalovaného k žalobe, ak žalovaný uplatnený nárok v celom rozsahu neuzná alebo súd neurobí iné vhodné opatrenia a v kontexte uvedeného aj povinnosť poučiť žalobcu o následkoch sudcovskej koncentrácie konania.

13. Vzhľadom na uplatnený dovolací dôvod spočívajúci v tvrdenej existencii vady zmätočnosti, ktorá by bola porušením práva dovolateľa na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP), naplnenie ktorého ale dovolací súd nezistil, dovolací súd dovolanie podľa § 448 CSP zamietol.

14. Aplikujúc zásadu úspechu v konaní (§ 255 ods. 1 v spojení s § 453 ods. 1 CSP) dovolací súd v dovolacom konaní úspešnému žalovanému voči v dovolacom konaní neúspešnému žalobcovi nepriznal náhradu trov dovolacieho konania z dôvodu, že z obsahu spisu ich vznik u žalovaného nevyplýva.

15. Tento rozsudok prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.